

student blijft op zoek naar zingeving
wat mogen we verdienen?
hoaxpapers beproeven de wetenschap

studentenblad Universiteit Antwerpen
dwars
nr. 119 | jaargang 18 | november 2018 | gratis | www.dwars.be

colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op UAntwerpen-campusen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stadscampus. Op www.dwars.be is bovendien wekelijks nieuwe content te vinden.

Dit nummer werd afgesloten op 18/11/2018.

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Oplage: 2.600 exemplaren. V.U. Suzanne Roes, Kleine Kauwenberg 22, B-2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ www.dwars.be

hoofdredacteur adjunct-hoofdredacteur redactiesecretaris

Suzanne Roes
Maxene Willems
Selena de Waard

redactie

Charlotte Bourguignon ■ Daan Krake
Louise De Vliegère ■ Margo Buelens-Terryn
Maxene Willems ■ Oscar Terryn
Rin Verstraeten ■ Selena de Waard ■ Silke Geven
Stijn Demarbaix ■ Suzanne Roes ■ Tino Mourick
Tim Vermeiren

eindredactie

Ulrike Teurelinx (verantwoordelijke)
Anne Leupen ■ Daan Krake ■ Joanna Vervoort
Louise De Vliegère ■ Margaux Albertijn
Margo Buelens-Terryn ■ Oscar Terryn ■ Silke Geven
Stein De Groof ■ Tim Vermeiren

beeld

Alex Noels (verantwoordelijke) ■ Camille Van Landegem
Rin Verstraeten ■ Lie Van Roeyen ■ Stine Moons
Suzanne Roes

vormgeving

Stine Moons (verantwoordelijke) ■ Alex Noels
Anne Leupen ■ Joanna Vervoort ■ Rin Verstraeten

social media

Charlotte Bourguignon (verantwoordelijke) ■ Britt Gillet
Camille Van Landegem ■ Margo Buelens-Terryn

freelance

Blomme De Geest ■ Dagmar Teurelinx ■ Iris de Bondt
Kato De Maertelaere ■ Michiel Steegmans
Roos Philipsen ■ Wouter van Hooydonk

IT

Stein de Groof (verantwoordelijke)

PR

Jonas Heymans (verantwoordelijke)
Louise De Vliegère ■ Tim Vermeiren

drukkerij

Favorit

cover

Alex Noels

strip

Naomi Bousson ■ naomibousson.tumblr.com

met dank aan

professor Ching Lin Pang ■ Lingua ■ Lukas Stevens

schaap in wolfskleren

Voor de zoveelste keer schrap ik het woord 'misschien' uit een van de passages van mijn paper. Het hoort niet in de academische taal thuis. Ook om 'eventueel' en 'wellicht' manoeuvreer ik me voorzichtig heen, zodat wat ik schrijf krachtig klinkt. Eenmaal klaar heb ik een tekst vol statements die geen wolf omver kan blazen. Ze staan als een huis, niet van stro of hout, maar van steen.

Ook professoren twijfelen niet, althans, zo komen ze toch over. Als het al eens voorkomt dat ze geen antwoord op onze brandende vragen klaar hebben, dan is dat omdat ze er even niet opkomen. In een academische cultuur als deze is het misschien niet zo gek dat er een fenomeen opduikt als hoaxpapers. Een grap die ons met de neus op de feiten drukt: we zijn lang niet zo zeker van onze zaken als we ons voordoen.

Als onwetende en kwetsbare schapen verkleeden we ons allemaal als wolven. Sterke trefzekere academici zijn de trend. Doordat we allemaal onze twijfels voor onszelf houden en stoer doen alsof, wordt openbare kwetsbaarheid met uitsterven bedreigd.

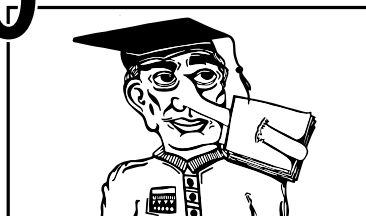
Misschien moeten we ons laten inspireren door de agnosten. Aan onze religie-enquête te zien zijn die in grote aantallen onder de Vlaamse studenten aanwezig. Als het om religie gaat is het tegenwoordig wél een normale zaak om te zeggen 'ik weet het niet', of 'daar kan ik geen uitspraken over doen'. Het klinkt wellicht niet als iets wat een wolf zou zeggen, maar voor zo'n 'zwakkere' uitspraak moet je veel sterker in je schoenen staan.

Suzanne Roes, **hoofdredacteur**

INHOUD

- 9 Napoleons zaakje
- 14 mondeling zonder mode
- 16 kustmoeras landinwaarts
- 18 eindelijk achttien!
- 20 oud-dwars op een voetstuk
- 26 online grensoverschrijding
- 29 acteren en studeren
- 30 proffenprofiel
- 32 vaarwel TEW
- 34 huizen van plezier
- 35 nachtkamer
- 36 cartoon

10

hoaxoplichters uitgelicht

Wetenschappelijk onderzoek wordt op de proef gesteld door undercover clowns, maar niet iedereen kan ermee lachen.

Zoek je de
woordzoeker?

Vul hem in op dwars.be!

dwars 119

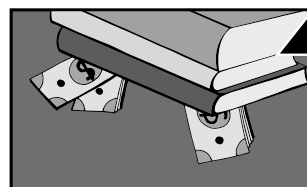
4

Gods identiteitscrisis

Vinden studenten tijd voor godsdienst in hun drukke schema? Er wordt een eigen vertaling van religie geschreven aan de universiteiten.

24

Student@what?

De regelgeving rond studentenjobs is vorig jaar veranderd. Uren en euro's gaan gepaard met verschillende richtlijnen. *dwars* helpt jou om je spaargeld veilig te stellen.

geloof, hoop en studeren

de zoektocht naar zingeving is niet gestaakt

tekst: Suzanne Roes en Selena de Waard ■ foto's: Alex Noels ■ illustraties: Stine Moons

'God is dood', schreef de Duitse filosoof Friedrich Nietzsche aan het einde van de negentiende eeuw. Een profetie die volgens velen waarheid geworden is. Maar is God daadwerkelijk dood? En als dat zo is, wat hebben we dan in Zijn plaats gesteld? Dat geloof anno 2018 nog altijd een *hot topic* is, blijkt uit de 823 reacties op onze enquête over dit onderwerp. Wat er ook met God gebeurd is, religie is in ieder geval niet dood.

De respondenten lijken de Vlaamse studentenpopulatie te weerspiegelen. 59,9% van de deelnemers is vrouw, 39,5% man en 0,6% X. Ook qua faculteiten wordt iedere sector goed vertegenwoordigd, met Letteren en Wijsbegeerte als enige uitschieter van 25,6%. Van alle deelnemende studenten is 81,7% van Belgische afkomst. We stelden deze studenten vragen over hun religieuze overtuigingen, opvoeding en ontwikkelingen. We geven nog even mee hoe we de volgende concepten in de enquête

hebben gedefinieerd: agnosticisme (geen overtuiging over het wel of niet bestaan van bovennatuurlijke machten), iet-sisme (geloof in een onbepaalde metafysische kracht). Nu deze drogere gegevens gepresenteerd zijn, mogen we eindelijk de resultaten met jullie delen.

“ In onze maatschappij zijn veel traditionele raamwerken weggevallen.

(on)gelooflijk

Op kop ligt het atheïsme, dat met bijna een derde van de studenten het meest vertegenwoordigd wordt. Dan komt het christendom, waar 27,4% zich mee associeert. Op de derde plaats vinden we het agnosticisme: een vijfde van de studenten laat weten eigenlijk geen uitspraak te kunnen (of willen) doen over of er iets als een god bestaat.

De meerderheid is met andere woorden niet overtuigd van het bestaan van God. Toch is 60% van de deelnemers religieus opgevoed. Ruim de helft van deze studenten is in meer of mindere mate bij zijn of haar geloof gebleven. 13,5% van deze studenten is actiever geworden binnen hun geloof. Daarentegen hebben 42 studenten, ruim 8%, zich tot een ander geloof bekeerd, waarvan er 3 van het atheïsme naar een religie zijn gestapt. Zij hebben zich tot de islam, het christendom en het hindoeïsme bekeerd.

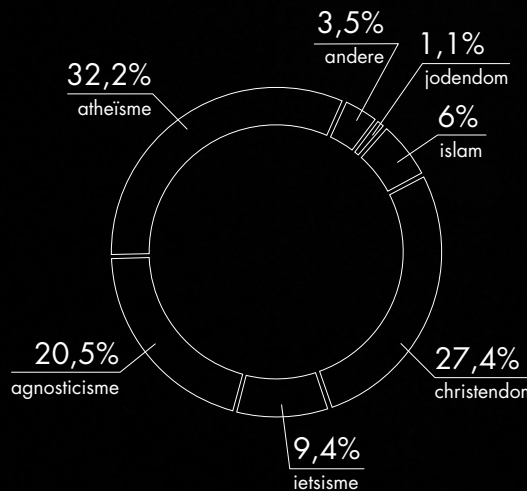
niet zomaar een dak

Kan je eigenlijk wel religieus zijn als toekomstig wetenschapper? Om hier achter te komen hebben wij onze toelucht gezocht bij Gert Van Langendonck en Hassna El Gazuani. Zij werken bij Zomaar een dak, de pastorale dienst van de Universiteit Antwerpen. Zomaar een dak is katholiek geïnspireerd en uitgegroeid tot een plaats waar studenten van alle achtergronden welkom zijn om zich te uiten over hun levensvragen. Zo is Hassna door haar eigen achtergrond een aanspreekpunt voor de moslimstudenten van de universiteit. Als koppeling tussen geloof en de universiteit, hoopten wij hier antwoorden te vinden.

Gert ziet de zoektocht van de jongeren die hij spreekt als een natuurlijk proces, dat iedere mens op een redelijk gelijke manier doormaakt. "Een kind heeft een heel letterlijk, antropomorf godsbeeld. Dat wordt geleidelijk abstracter, tot er een moment komt waarop oude beelden niet meer blijken te kloppen. Dan keert men zich af van religie. Vanaf je twintig bent, is er een soort nieuwe integratie. In onze maatschappij zijn echter veel klassieke, traditionele raamwerken weggevallen.

Hierdoor is het tegenwoordig veel intensiever voor jonge mensen om weer religieuze aansluiting te vinden." Beiden merken dat veel studenten nadenken over religie, maar dat dit vaak op een erg afstandelijke, intellectuele manier gebeurt.

MET WELKE RELIGIE ASSOCIEER JE JEZELF?

tweestrijd

Ondanks dat meer dan de helft van de studenten niet meer gelovig genoemd kan worden, is religie volgens Gert niet noodzakelijk anti-wetenschappelijk. Hij vindt de scheiding tussen religie en wetenschap een valse scheiding. "Een van de grote overtuigingen van onze tijd is dat er een zekere dichotomie is tussen religie en wetenschap. Wetenschap is een taal die inherent logisch is.

Religie is de ervaring of de beleving van wat dat te betekenen heeft. Wanneer de twee door elkaar gebruikt worden, kan er onduidelijkheid ontstaan."

"Naast atheïst beschouw ik mezelf als cultuurchristen."

Religie gaat dus over andere thema's dan wetenschap. De vraag 'waarom' is hier een duidelijk voorbeeld van. Binnen de wetenschap peilt deze vraag naar een oorzaak. Bij religie draait ze echter om betekenis en om zingeving. Religie draait niet enkel om feiten, waardoor de twee dus niet per se elkaars tegenpolen zijn.

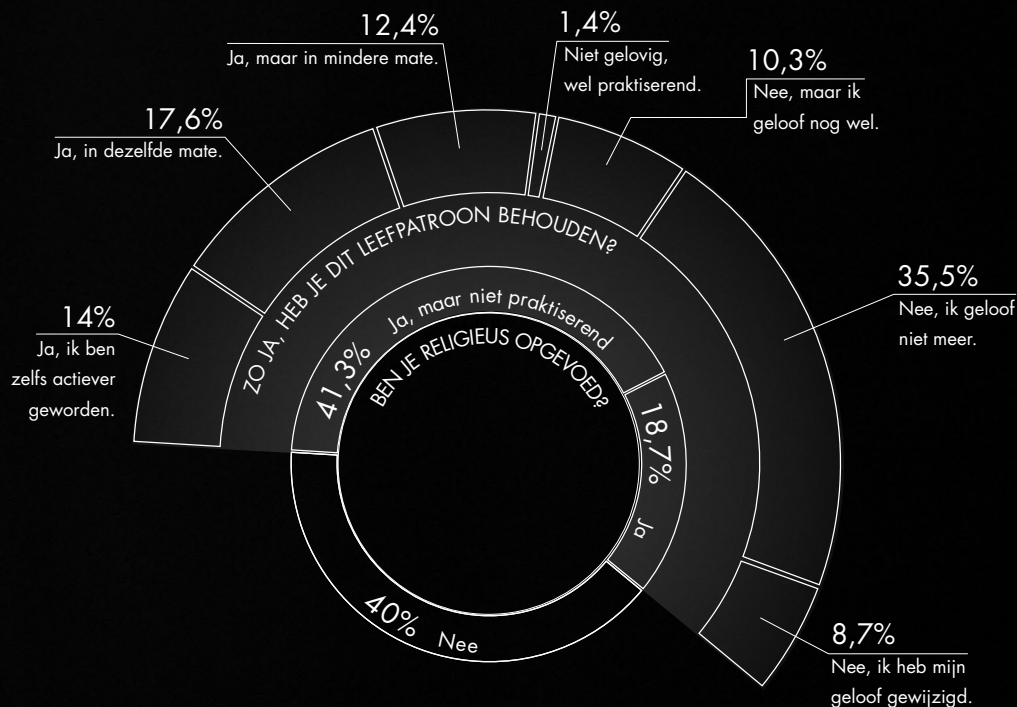
een slechte reputatie

Niet alleen het denkkader van de wetenschap beïnvloedt hoe er naar gelovigen gekeken wordt. De discussie over extremisme speelt een grote rol in het huidige discours. Gert denkt dat de drang naar radicalisme deels ontstaat door het wegvallen van de centrale rol van religie. "Als je religie wegsnijdt uit de maatschappij," begint hij, "dan hebben mensen geen taal en structuur meer om met hun problemen om te gaan. Dan lopen mensen vast." Enerzijds zorgt dit ervoor dat mensen zich afkeren van religie, anderzijds kan het er ook voor zorgen dat er meer mensen bij radicale bewegingen terechtkomen. "Wat je van voren uit het raam kiepert, komt van achteren terug binnen. Het zijn waardevolle dingen die verdwijnen", merkt hij op. ▢

De angst voor (voor)oordelen lijkt in ieder geval niet uit de lucht gegrepen. Zo beweerde iemand in een ongenueanceerde reactie op de enquête dat "moslims terroristen zijn". Een andere respondente deelde ons mee dat ze religie ziet als een manier van onderdrukken die verboden zou moeten zijn. Hassna is het hier niet mee eens. Zij vindt dat mensen de ruimte moeten krijgen om zichzelf uit te drukken zonder in hokjes geplaatst te worden. Een respondent deelde een soortgelijke mening: "religie mag door ieder individu beleefd worden zonder vanuit een ander standpunt aangevallen te worden".

samen alleen religieus

Uit de enquête kunnen we opmaken dat zowel wereldreligies (boeddhisme, christendom, hindoeïsme, islam en jodendom) alsook het atheïsme tegenwoordig niet helemaal aansluiten bij waar studenten zich mee identificeren. Ruim 33% associeert zich met een andere religie. We hebben de ruimte opengelaten om eigen religies op te geven en daar is uitgebreid gebruik van gemaakt. Kimbangisme, paganisme, anti-theïsme, deïsme, humanisme, geloof in de wetenschap,...

Het spectrum van religies is veel diverser gekleurd dan verwacht. Deze verscheidenheid duidt niet alleen op diversiteit, maar kan ook geïnterpreteerd worden als een sterke drang naar individualisme. Een mooi voorbeeld hiervan is een van onze respondenten, Louis Rombouts.

"Ik ben bezig met het uitwerken en verfijnen van mijn persoonlijke spirituele filosofie", vertelt Louis. "In de eerste plaats is dit een investering in mijzelf. Ik ben me ervan bewust dat experimentatie en onderzoek naar spiritueel welzijn niet voor iedereen bovenaan het interesselijsje staat." Dat religie en spiritualiteit voor hem beginnen bij het individu betekent echter niet dat hij zijn ondervindingen alleen voor zichzelf wil houden. "Uiteindelijk hoop ik tot concrete toepasbare principes te komen die ook voor anderen van nut kunnen zijn. Gedeeld geluk is dubbel geluk."

De zoektocht naar individuele invulling van religie kwam bij meer respondenten aan het licht. Niet alleen als volledig eigen invulling, maar bijvoorbeeld ook binnen de islam. "Ik probeer de oplossing voor mijn vragen bij de bron te halen: vrede en liefde, in plaats van steeds uit de geschriften. Ik geloof dat het voor een deel zo moet zijn dat je zelf je geloof bepaalt en dit uit je eigen ethische en respectvolle zelfbewustzijn moet komen", vertelt een respondent. Het lijkt er op dat studenten zich niet meer onder een bepaalde noemer willen plaatsen. Gert heeft de laatste jaren ervaren dat zelfdefinitie niet alles zegt over iemands levensbeschouwing. "Soms weet je niet wat je bent, of schaar je jezelf onder een noemer die eigenlijk niet helemaal bij je past. Geloof is nooit een aankomst, het is altijd een proces."

ruimte voor bezinning

Wij spraken ook Luc Vansina, gardiaan van de Sint-Franciscuskerk aan onze geliefde Ossenmarkt. Hij gaf aan bijna nooit studenten over de vloer te krijgen, maar open te staan voor eventuele samenwerking met de universiteit. Vansina speelt in ieder geval met de vraag hoe religie weer hip te maken. Het antwoord van het Vaticaan lijkt te liggen in iets waar we tegenwoordig vaak het hippe woord *gamification* voor gebruiken. Zo releaseten ze enkele weken geleden de app Follow JC Go, een soort Pokémon Go, voor mensen die op zoek zijn naar Jezus.

“Religie is een vorm van meditatie voor mij. Het biedt rust en kalmte.

Maar is er in de hedendaagse maatschappij wel behoefte aan religieuze invulling? Voor veel studenten lijkt dit niet het geval te zijn. Zo deelde een respondente ons mee dat ze niet gelooft in de Kerk als instituut, maar wel in de waarden van het christendom. “Ik zal mijn kinderen later zeker christelijk opvoeden, maar dit staat voor mij niet gelijk aan ze wekelijks naar de mis sturen.”

De tussenweg voor studenten lijkt te liggen bij het ietsisme. Omdat bij het ietsisme dat waar in geloofd wordt onbepaald is, is hier ruimte voor het individu en voor een zoektocht naar zingeving en betekenis. De grote religieuze stromingen en het atheïsme sluiten in ieder geval niet voldoende aan bij waar studenten naar op zoek zijn. ‘God is dood’ schreef Nietzsche. Maar uit onze enquête blijkt eerder dat Hij last heeft van een identiteitscrisis. ▀

advertentie

Straffe kortingen op kranten en magazines!

tot
-68%

Studenten abonnement.be

Krijg héél veel korting op Het Laatste Nieuws, De Morgen,
Humo, Dag Allemaal, Story, TV Familie,
TeVe-Blad en Goed Gevoel met je studentenkaart.
Bekijk alle kortingen op studentenabonnement.be

Leerkracht?
Bekijk de exclusieve aanbiedingen op leerkrachtenabonnement.be

DeMorgen.
HLN HET LAATSTE NIEUWS

**Dag
allemaal**

HUMO
story

**TeVe
BLAD**
tv familie

**Goed
Gevoel**

Aanbod geldig in België tot 31/08/2019 voor hogeschool- en universiteitsstudenten in voltijds dagonderwijs. Alle voorwaarden op studentenabonnement.be

betweter

de verre reizen van Kleine Napoleon

tekst: Oscar Terry ■ beeld: Camille van Landegem

Het is niet omdat je veel onnozele weetjes kent, dat je een betweter bent. Dat bewijst een van onze redacteurs elke maand door een waanzinnig interessant, ongelofelijk boeiend of verbluffend spannend feit te delen.

Napoleon Bonaparte is tijdens zijn Europese veroveringstocht in heel wat landen geweest. Dat was een grote reis voor de kleine man, die met zijn 1m67 trouwens niet zo heel klein was voor zijn tijd. Maar sommige delen van Napoleon hebben zelfs nog veel grotere reizen gemaakt dan de man zelf. Na zijn dood op Sint-Helena ging de tocht van Kleine Napoleon namelijk gewoon verder.

Om de een of andere reden zijn mensen altijd gefascineerd geweest door de overblijfselen van belangrijke en beroemde mensen. Zo werd bijvoorbeeld het lichaam van Aretha Franklin tentoongesteld na haar dood, zodat fans afscheid van haar konden nemen, of vind je wereldwijd lichaamsdelen van apostelen en andere heiligen. Dit gold dus ook voor Napoleon. Na zijn dood stal de dokter die de autopsie uitvoerde namelijk enkele lichaamsdelen en organen. Een daarvan was Bonapartes penis. Speciale interesse toch wel.

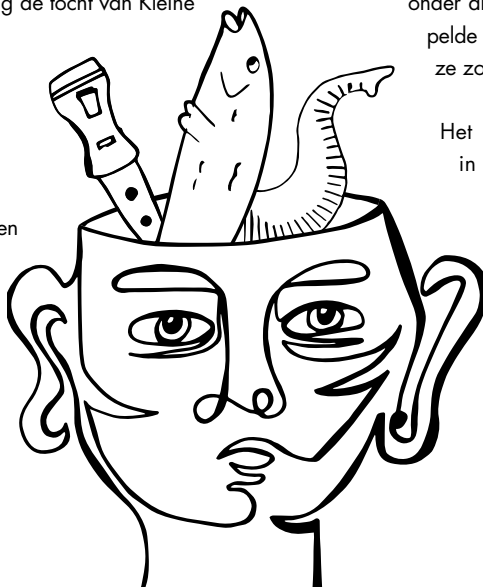
Vervolgens zou de jonge heer in de handen van een Italiaanse priester zijn beland. Waar de goede man die voor nodig had, mogen we waarschijnlijk niet weten.

Wat we wel weten, is dat het lichaamsdeel daarna in het bezit van een Londense boekhandelaar belandde. Daar werd het gecatalogiseerd als 'gemummificeerde pees'. Heel beleefd voor wat het eigenlijk was. Als cadeau gaf de verkoper de mummiepiemel aan zijn partner in Pennsylvania.

Plots, in 1927, duikt de fluit terug op, in een New Yorks museum voor Franse kunst. Ja, Frans was het wel, maar ze hadden daar blijkbaar wel een speciale definitie van kunst. Het zou misschien beter in een kabberdoes passen. In de jaren daarna werd het in kranten onder andere omschreven als 'mishandeld stuk lerenveter' en 'verschrompelde paling'. Je zou voor minder een napoleoncomplex ontwikkelen als ze zo over je geslacht praten.

Het is nog niet gedaan met de reis van Kleine Napoleon, want in 1997 kocht John Lattimer, een Amerikaanse uroloog, de sergieant-majoor voor 40.000 dollar. Het is in ieder geval de eerste verzamelaar waarbij het item in zijn vakgebied ligt. Ondertussen is de fallus in het bezit van zijn dochter. Leuk verjaardagscadeautje toch. Experts zijn er zeker van dat het een penis is, maar of het effectief die van de Franse generaal is, is helaas niet meer te controleren.

Ach ja, iedereen heeft een hobby nodig zeker? Als die hobby nu gewoon het verzamelen van bekende penissen is, dan mogen wij daar toch niet over oordelen? ■

bewust slechte wetenschap

hoax papers dagen de waarheid uit

tekst: Tim Vermeiren ■ beeld: Lie Van Roeyen

Op 2 oktober trokken drie Amerikaanse academici aan de alarmbel met een opiniestuk. Ze verklaren hierin dat in bepaalde academische kringen een virus leeft. Het gaat niet om een financiële corruptie waarbij grote bedrijven onderzoek naar hun hand zetten, maar om een ideologische vooringenomenheid die beslist welke studies wel en welke niet gepubliceerd raken. De ziekte viert hoogtij in hoog aangeschreven vaktijdschriften van wat de auteurs zelf *grievance studies* zijn gaan noemen. Ze proberen dit aan te tonen aan de hand van gepubliceerde hoaxpapers, zelfgeschreven nepartikelen die kant noch wal raken, maar toch door de peerreview heen komen.

De affaire kreeg de naam Sokal, een verwijzing naar de pionier inzake hoaxpapers Alan Sokal. Met *Transgressing the Boundaries: Towards a Transformative Hermeneutics of Quantum Gravity*

nam hij in 1996 de Franse postmodernisten op de korrel door gepubliceerd te raken in een vaktijdschrift met wat hij zelf "een zinloze aaneenschakeling van woordenbrij" noemde. Een recentere heruitgave van hetzelfde concept vinden we bij Vlaams filosoof en scepticus Maarten Boudry. Die verwierf faam door onder een pseudoniem christelijke filosofen op gelijkaardige wijze voor schut te zetten.

Want daar gaat het bij hoaxpapers vaak om: ze worden gebruikt om slecht (pseudo-)wetenschappelijk onderzoek aan de kaak te stellen en hebben vaak meer het karakter van een aanklacht dan van hard bewijs. De schrijvers van zulke artikels menen dat als ze willekeurige rotzooi kunnen publiceren in een vaktijdschrift, dit een ernstig tekort aantoon van dat tijdschrift. Bij uitbreiding bestaat de school, of zelfs de gehele discipline waar dat tijdschrift deel van uitmaakt, vooral uit imposant jargon dat ten beste opgesmukt wordt met referenties naar enkele grote namen. Critici verwijten auteurs van hoaxpapers dan weer academisch onwaardig gedrag. Ze weerleggen, als ongeschoolden in het vakgebied, niets en tonen dan ook enkel aan dat sommige reviewers wat goedgelovig of onoplettend zijn.

penissen en klimaatopwarming

Zo verging het ook filosoof Peter Boghossian en wetenskaplike James A. Lindsay die met hun neparartikel *The Conceptual Penis* in mei 2017 de draak staken met genderstudies, door een artikel te publiceren dat beweerde dat penissen (op een conceptueel niveau) klimaatverandering veroorzaken. Het artikel verscheen in een eerder marginaal tijdschrift dat haar schrijvers zelfs een bijdrage laat betalen om in aanmerking te komen voor publicatie. Volgens tegenstanders een goedkope stunt die op zich geen enkel bewijs is dat genderstudies als discipline met een intrinsiek probleem zit, nochtans het uitgangspunt van het duo.

“De feedback die we kregen gaf vaak expliciet aan dat we meer politieke vooronderstellingen moesten maken, niet minder.

Dus gingen Boghossian en Lindsay, vergezeld door mediëvist Helen Pluckrose, opnieuw aan de slag. Ze schreven op een dikke tien maanden twintig hoaxpapers voor een varia van academische tijdschriften. Ditmaal mikten ze op publicaties in zo hoog mogelijk aangeschreven tijdschriften van *grievance studies*. Met deze term verzamelden ze een aantal disciplines die zich volgens de auteurs schuldig maken aan een politieke bias. Genderstudies, postkoloniale studies, *fat studies*, *queer studies* en dergelijke meer zouden op Amerikaanse universiteiten enkel bepaalde uitkomsten

(het problematiseren van respectievelijk mannelijkheid, *whiteness* of heteroseksualiteit) van onderzoek toestaan, ongeacht de kwaliteit. De hypothese was dat ze papers met ernstige tekorten en ethisch problematische conclusies verkocht konden krijgen zolang ze aan een bepaald ideologisch stramien voldeden.

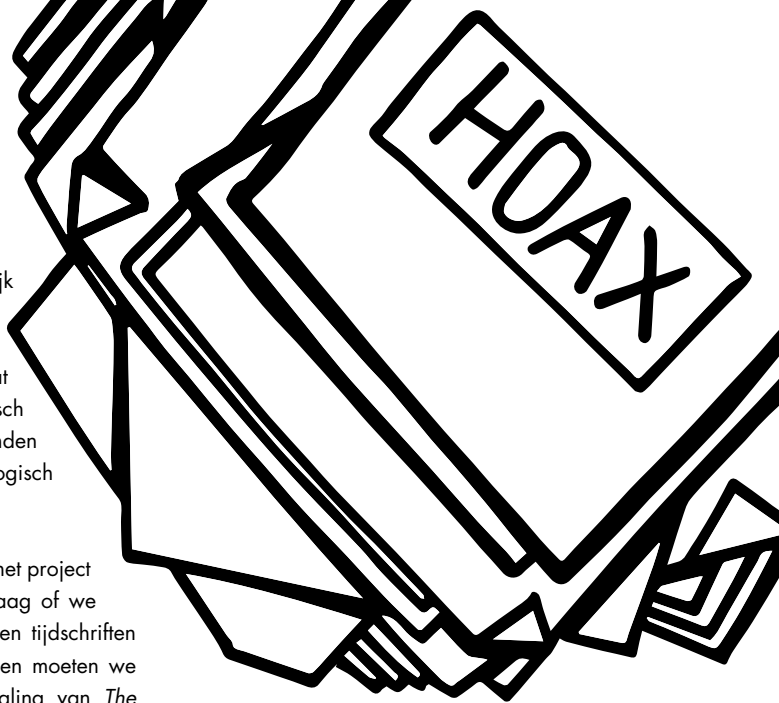
De schrijvers geven in hun verslag toe dat het project aanvankelijk de mist in ging. “Op de vraag of we correct aannamen dat hoog aangeschreven tijdschriften duidelijke, klassieke neparikelen publiceren moeten we ondubieus ‘nee’ antwoorden”. Een herhaling van *The Conceptual Penis* zat er dus niet in. “De vraag die volgde was: wat krijgen we wél gepubliceerd?”

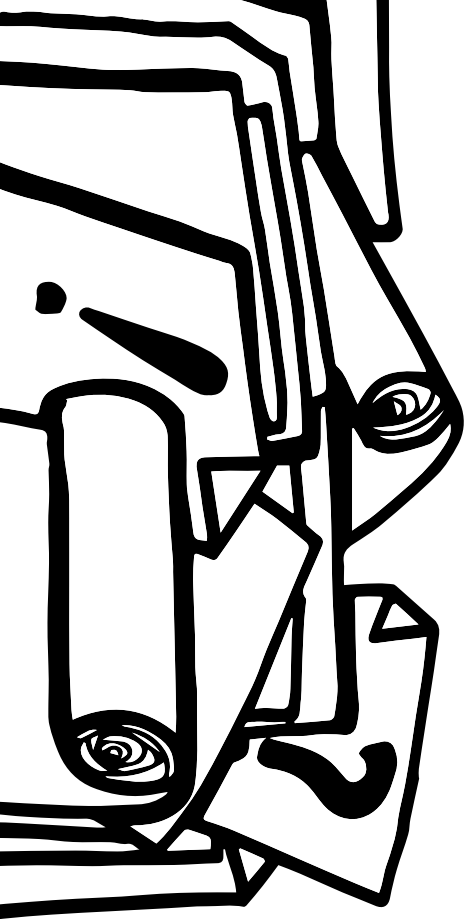
oefening baart nep

Het trio kreeg, na zich dieper in de denkwijzen in te graven, een beter idee van welke ideologische bias ze moesten bespelen en welke taal ze moesten hanteren. De eerste geaccepteerde paper en tevens het kroonjuweel van het trio is de *Dog Park* paper. Die stelt dat hondenparken plekken zijn waarin verkrachting gedoogd wordt. Door de gedragingen van honden zorgvuldig te meten kunnen we volgens *Dog Park* trainingsmethoden extrapoleren naar mannen om hen af te richten om min-

der seksueel gewelddadig te worden. Deze paper kreeg uitzonderlijk veel positieve reacties en werd zelfs gevraagd om een ereplek in te nemen in de lustrumeditie van het tijdschrift *Gender, Place, and Culture*. Er zouden buiten *Dog Park* nog zes andere papers geaccepteerd worden, onder meer een herschreven versie van de antisemitische delen uit *Mein Kampf* in intersectioneel feministisch jargon.

Het project werd uiteindelijk ontbonden door de eigen opzet ervan. De *Dog Park* paper werd publiekelijk aan de schandpaal genageld door een Twitteraccount dat zich bezig houdt met het uitdagen van slecht onderzoek. ▣

Het tijdschrift dat haar publicatie van *Dog Park* wilde verdedigen, beseft plots dat de auteur niet bestond. Nadat ook journalisten zich op de zaak wierpen, zijn de spookschrijvers prematuur naar buiten getreden met onvolledige resultaten. Ze gaan ervan uit dat ze een aantal van hun nepartikelen die in revisie zaten ook gepubliceerd konden krijgen als dit niet was gebeurd.

Toch is voor Boghossian, Lindsay en Pluckrose als conclusie duidelijk dat de peerreview, die een kritische blik op onderzoek zou moeten zijn, in deze disciplines over de jaren heen vervangen is door een *confirmation bias*. "Geen enkele van deze papers had gepubliceerd mogen raken (...). Als je ziet welke bronnen we hebben geciteerd, zal je merken dat wat wij in deze papers beweren niet ver af zit van de gemiddelde methodiek. De feedback die we kregen gaf vaak expliciet aan dat we meer politieke vooronderstellingen moesten maken, niet minder." De vraag blijft natuurlijk of deze conclusie wel getrokken mag worden. Hoe bizar sommige geaccepteerde papers ook zijn, als verdediging voor de tijdschriften zou kunnen worden aangedragen dat niet zomaar elk bedrog erdoor raakt, maar enkel bedrog dat specifiek is ontworpen naar het evenbeeld van al geaccepteerde artikels.

de juiste diagnose?

Ook Dimitri Mortelmans, gewoon hoogleraar aan de Universiteit Antwerpen, reageert sceptisch. "Uiteraard bekijk je als reviewer de algemene kwaliteit van een paper. Maar tegelijk krijg je als reviewer artikels uit de domeinen die jou interesseren. Als iemand een technisch juist artikel schrijft op basis van vervalste data, dan is dat zeer moeilijk om te ontdekken. Wetenschap is gebaseerd op vertrouwen en dus vertrouw je er als reviewer ook op dat de data die gebruikt werden voor een onderzoek niet frauduleus zijn."

Er is dus nog een ander probleem waarmee de *hoaxers* kampen. Ze moeten aantonen dat de symptomen die ze blootleggen ook daadwerkelijk behoren tot de ziekte. Dat is niet vanzelfsprekend. Zelfs auteurs die gewoon 'eerlijk' aan slecht onderzoek doen glippen al eens door de mazen van het net. In de psychologie spreekt men zelfs van een heuse replicatiecrisis omdat zoveel onderzoek faalt om gelijkaardige resultaten met verschillende methoden te creëren.

Dimitri Mortelmans nuanceert verder: "In de psychologie is er nu een tendens naar open data, waarbij ook de data openbaar gemaakt moeten worden. Een goed initiatief, maar de vraag is of reviewers wel de tijd hebben om de data te controleren en uit te spitten. Dat is, gegeven de krappe agenda's van professoren, wellicht ijdele hoop."

gezonde wetenschap

In hun verslag geven de spookschrijvers aan dat niet noodzakelijk de publicaties zelf, maar wel de reacties van de reviewers het duidelijkst aangeven waar het probleem zit. In een van de *hoaxes* in revisie worden professoren aangezet om de meest geprivilegieerde (lees: witte, mannelijke, heteroseksuele studenten) te discrimineren. Door over hen heen te spreken, niet op mails of vragen te antwoorden en hen aan kettingen op de vloer te laten zitten, zouden professoren een belangrijke educatieve waarde kunnen meegeven.

De reacties van enkele reviewers: "Dit is een goed essay dat, mits revisie, een krachtige bijdrage kan leveren tot het aankaarten van epistemische ongelijkheid in het klaslokaal (...), het is geweldig hoe de auteur specifieke voorbeelden aanhaalt." en "Ik vind dit een goed project. De inzichten van de auteur zijn een schot in de roos."

“Wetenschap is gebaseerd op vertrouwen en dus vertrouw je er als reviewer op dat de data die gebruikt werden voor een onderzoek niet frauduleus zijn.

Dat men in naam van het bestrijden van sociale ongelijkheid zorgeloos ethische kwesties naast zich neer kan leggen, baart dus toch zorgen. Maar ook op methodologisch vlak schort er het een en het ander. Je kan als reviewer misschien niet alle data controleren, maar als er sprake is van iets minder dan tienduizend zorgvuldige onderzoeken van hondengentialiën, zou je toch verwachten dat er een belletje gaat rinkelen. De enige opmerking bij deze *Dog Park* paper ging over of de onderzoekers de privacy van de honden wel hadden gerespecteerd.

De drie *hoaxers* benadrukken dat ze niet de wetenschap of peerreview zelf willen aanvallen. Het overgrote deel van de disciplines zit goed. Noch hebben ze principieel iets tegen studies die de ongelijkheid in de samenleving bestuderen.

Maar de conclusies moeten na het onderzoek komen, niet het uitgangspunt zijn waar men naartoe wil werken. Of het nu bekeken wordt als goedkope stunt of correct uitgevoerd onderzoek, de schrijvers hopen dat de universiteiten de resultaten choquerend genoeg vinden om met alle ernst naar de betrokken vakgebieden te kijken en meer rigide eisen te stellen aan toekomstig onderzoek. ▀

goede kledingfee gezocht

tekst: Margo Buelens-Terryn ■ beeld: Alex Noels

De mug die om je oor zoemt als je probeert te slapen, toont geheel onbaatzuchtig aan dat je nooit te klein bent om een wereld van verschil te maken. In de aula komt de student in aanraking met kleine en grotere problemen uit het dagelijkse leven: gebrek aan koffie, verloren versnaperingen en professoren die zijn vergeten hoe het is om student te zijn. Van tijd tot tijd nemen de frustraties zo'n proportie aan dat de toegfilosoof uithangen in een troosteloos bruin café niet meer volstaat. In elke *dwars* kaart de wereldverbeteraar daarom een concreet probleem aan uit het studentenleven. Oplossingen groeien soms immers gewoon aan de bomen, als je maar naar boven durft te kijken om ze op te merken.

Ik kan niet de enige zijn die al meermaals slachtoffer is geworden van de kwelduivel van elke examenreeks: "Wat doe ik morgen aan?" Wanneer de slapeloze nachten, de stress en twijfels zich opstapelen, is dat net de druppel die de emmer genadeloos doet overlopen. Jezelf de perfecte *look* aanmeten voor dat mondelinge examen lijkt op slag de moeilijkste examenvraag die je voorgeschoteld kan krijgen. Een tsunami van angst overspoelt je, paniek alomtegenwoordig.

Examengerelateerde inlichtingen beperken zich in die befaamde Laatste Les dan ook hoogstens tot met welke kennis je jezelf dient te wapenen voor de Dag Des Oordeels. Geen woord dat gerept wordt over in welke wapenuitrusting je het best ten strijde trekt. Voor de vrouwen onder ons: is een kledje met hoge hakken nu echt noodzakelijk in putje winter? Moeten mannen echt nog op zoek naar een nieuw kostuum om te slagen voor dat monde-

DE WERELDVERBETERAAR

linge examen? Nachtelijke zoektochten op het web brengen ook weinig soelaas. De UAntwerpsite is dan wel een vergaarbak van informatie, enkele handige gegevens zoals 'verwachte dresscode op examens' – alfabetisch per professor opgelijst – zijn nog steeds een opvallende afwezige.

De grens tussen *over-* en *underdressed* is echter dun en broos. Gala, casual, black tie, ... Voor je het weet heb je de juiste kledingsafslag gemist en *is the line a dot to you*. Om de situatie helemaal te verpesten zijn er nog de kleine oogjes, de grote wallen, de bleke kleur en de koortsblazen die om aandacht schreeuwen. Ze laten je je niet meteen als moeders mooiste voelen, laat staan blaken van het zelfvertrouwen. Na jaren van systematisch en nauwgezet empirisch onderzoek kan ik nog steeds geen sluitende conclusies trekken over deze examensymptomen. Leiden ze tot medelijdenpunten, of geven ze net de indruk dat ik mijn leven niet op orde heb? (We zingen samen: 'Margo kan het niet aan. Ze is mentaal te zwak. Wenen, wenen!')

Een ander probleem zijn dan weer de onvoorspelbare temperatuurschommelingen in de aula's van UAntwerpen, die zorgen al helemaal voor de spreekwoordelijke kers op de taart. Deze auditoria schijnen graag van dag tot dag te leven, met een bipolair karakter tot gevolg. Sauna of diepvriezer, niemand die het kan voorspellen. Voor je het weet zit je half te strippen achter je tafeltje met wanhopig neergekrabbelde schriftelijke voorbereidingen. Als je daar niet op gerekend hebt, kan dit een ware catastrofe over je afroepen.

Eigenlijk heeft elke student, net als Assepoester, nood aan een goede fee die je meteen in je ideale examenoufit steekt. Aangezien elke vrijwillige onthulling van de magische wereld aan dreuzels ten strengste verboden is, zou dit te verdacht zijn en is deze optie onuitvoerbaar. Helaas staat de politiek ook nog mijlenver van een consensus over het dragen van een boerka en valt bijgevolg ook die mogelijkheid ter verlaging van de kledingstressfactor af. Om toch mijn steentje bij te dragen ter verbetering van het leven van de Antwerpse student, dien ik bij deze een officiële aanvraag in voor *The Answer van UAntwerpen*.

De overeenkomsten met *The Voice van Vlaanderen* berusten op louter toeval. Het werkt als volgt: de student komt zo binnen dat de professor hem niet kan zien. Vervolgens begint de student de examenvragen, en eventuele bijvragen, te beantwoorden. Wanneer de prof overtuigd is, kan hij met alle gewenste theatraliteit op een grote, rode knop drukken. Hierop wordt zijn stoel omgedraaid, terwijl er confetti naar beneden dwarrelt en loeiharde overwinningmuziek door de boxen schalt. Deze wordt op voorhand zorgvuldig uitgekozen door de student in kwestie. Felicitaties en dankbetuigingen worden uitgewisseld om deze heugelijke gebeurtenis te vieren.

Wanneer de professor zich echter genooddaakt voelt om het negatieve scenario in werking te laten treden, kan de student ongegeneerd zijn emoties de vrije loop laten en in alle anonimiteit de aftocht blazen. Voortaan kunnen onbenullige zaken als persoonlijke hygiëne en uiterlijke verschijning dus geen invloed meer uitoefenen op de uitkomst van je examenresultaat: een fysiologisch-neutrale examenwereld is geboren. ■

tekst: Daan Krake ■ beeld: Rin Verstraeten en Lie Van Roeyen

De zeespiegelstijging en kustmoerassen leken aanvankelijk geen goede combinatie. De hypothese luidde dat hoe verder de zeespiegel stijgt, hoe meer kustmoerassen permanent zullen verdwijnen. Nieuw onderzoek toont echter aan dat onder invloed van een stijgende zeespiegel kustmoerassen juist kunnen floreren. In het beste scenario zullen er zelfs méér moerassen ontstaan. Dit nieuwe onderzoek werd gepubliceerd in het vooraanstaande tijdschrift *Nature*. We spraken met professor Stijn Temmerman die Universiteit Antwerpen vertegenwoordigt in deze onderzoeksgroep.

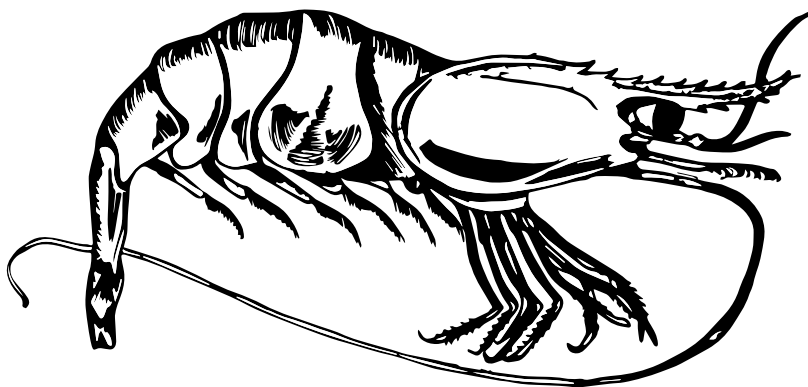
De publicatie in *Nature* komt niet uit de lucht vallen. De ICCT kwam even geleden met een onderzoeksrapport naar buiten over de gevolgen van de opwarming van de aarde. Een gemiddelde temperatuurstijging van anderhalve tot twee graden heeft desastreuze gevolgen voor Moeder Aarde. In de context van klimaatverandering vond het onderzoek van professor Temmerman en zijn collega's plaats.

Kustmoerassen komen voor in twee gedaantes: mangrovebossen in gebieden met een tropisch klimaat en schorren in gebieden met een gematigd klimaat. Indonesië heeft de grootste oppervlakte aan mangrovebossen ter wereld. Het in de buurt van Antwerpen gelegen Verdrongen land van Saeftinghe is een voorbeeld van een schorgebied.

De functie van kustmoerassen komt al vrij snel bovendrijven. “Noordzeegarnalen groeien voor een belangrijk deel van hun jonge levensjaren op in schorgebieden. Mangrovebossen zijn dan weer belangrijk voor krabben en tropische vissen”, vertelt de professor. Ook spelen kustmoerassen een belangrijke rol voor klimaatregulatie. “Mangrovebossen doen aan fotosynthese en halen zo CO₂ uit de atmosfeer.”

De afgelopen decennia zijn er veel studies gewijd aan de invloed van de stijgende zeespiegel op kustmoerassen. “Maar geen enkele studie kon de gevolgen precies uitrekenen en voor de hele wereld voorspellen.” Iets dat Temmerman en zijn collega-onderzoekers nu wel is gelukt. Volgens voorgaande studies zou tegen 2100 negentig procent van alle kustmoerassen op aarde verdwenen zijn. “Wij komen tot de schatting dat tussen de nul en dertig procent dreigt te verdwijnen.”

Mangrovebossen en schorgebieden blijven namelijk niet passief afwachten hoe het water ze verder aan de lippen komt te staan. “Kustmoerassen hebben mechanismen waardoor ze zich kunnen aanpassen aan de zeespiegelstijging”, legt Temmerman uit. “Ze kunnen bijvoorbeeld ophogen of verder landinwaarts migreren. Die twee processen hebben we gemodelleerd en gesimuleerd op wereldschaal.”

als de mens zich terugtrekt

Een schatting over het al dan niet verdwijnen van deze ecosystemen is niet het enige wat de onderzoeksgroep presenteert. "We laten ook zien dat de zeespiegelstijging niet zozeer het grootste probleem is." Er hangt namelijk ook een menselijke component aan vast. "Bebouwing in kustgebieden zorgt ervoor dat kustmoerassen niet landinwaarts kunnen migreren. Het is dus van veel groter belang hoe wij als mens onze kustzones inrichten."

"We hebben het effect van bebouwing laten simuleren door een computermodel. Op deze manier hebben we een scenario bepaald en verondersteld dat de mens zich volledig zou terugtrekken uit dunbevolkte, laaggelegen kustgebieden. Dat is uiteraard niet realistisch, maar we wilden aantonen wat de gevolgen zouden zijn als de mens overal ter wereld kustmoerassen de ruimte zou geven. Uit deze computersimulatie kwam naar voren dat er wereldwijd een toename van zestig procent aan kustmoerassen zou plaatsvinden."

meer overstromingen

We raken nieuwsgierig naar de gebieden waar de kustmoerassen het meest belemmerd worden in hun migratiemogelijkheden en waar juist niet. "Je hebt de Waddenzee in Nederland, die loopt door tot in Duitsland en Denemarken. Daar zitten heel wat schorgebieden. Voor de Waddenzee ziet de toekomst er vrij goed uit. Er is namelijk voldoende sediment, voldoende zand en slib om de stijgende zeespiegel voor te blijven."

Het kan ook anders: "De hele kust rond de Golf van Mexico bestaat uit mangrovebossen en schorgebieden. Daar voorspellen we veel verlies van kustmoerassen. Hierdoor zal er minder bescherming zijn tegen de stormvloed van orkanen met meer overstromingen tot gevolg." Uiteraard zijn er ook rondom de Indische Oceaan kustmoerassen te vinden. De professor benoemt het laaggelegen Bangladesh. "Dat gebied ligt zo laag omdat het gelegen is in de grootste rivierdelta ter wereld; de delta van de Ganges en de Brahmapoetra samen. Daar bevindt zich het grootste mangrovebos ter wereld: de Sunderbans. Onze voorspellingen voor dit gebied zijn redelijk optimistisch."

Desondanks zijn grote delen van deze delta reeds ingepolderd en ingedijkt, waardoor natuurlijke processen worden tegengehouden. Door drooglegging zal het land inzakken. "De lokale overheden zijn hierin cruciaal: wat gaan zij doen op het gebied van ruimtelijke inrichting van kustzones? Die keuzes zullen belangrijk zijn voor het behoud van de kustmoerassen." ■

Elke *dwars* sturen we onze fotografen
op pad. Deze maand viert *dwars* haar
achttiende levensjaar!

Centerfold

beeld: Alex Noels en Rin Verstraeten

dwars wordt 18

een terugblik

tekst: Louise De Vliegere ■ beeld: Stine Moons

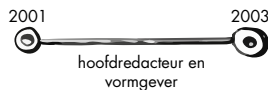
Ja hoor, je hoort het goed: *dwars* wordt volwassen! Jaargang 18 van het studentenblad is bij deze officieel ingezet. Sinds de geboorte van de eerste *dwars* in november 2001 hebben honderden studenten zich geëngageerd om deze telkens te vullen met tekst, beeld, vormgeving en advertenties. Studenten blijven jammer genoeg – zoals weleens gezegd wordt – niet eeuwig student. *dwars* dook in de archieven en ging op zoek naar hoe het gesteld is met enkele oud-dwarsers.

13 november 2001 werd Jan Adriaenssens geïnterviewd door *Het Nieuwsblad*. Hij blies *dwars* leven in en beloofde plechtig haar te gebruiken als instrument om de student wakker te schudden. Inmiddels zijn we achttien jaar verder en is ons studentenblad haar kinderschoenen ontgroeid.

Jan Adriaenssens

Oprichter *dwars* en
Directeur van City
of Things bij imec

hoofredacteur en
vormgever

Hoe ging de oprichting van *dwars* in zijn werk?

Het grootste project was natuurlijk de opstart van *dwars* zelf. Een redactie bijeenzoeken die samengesteld was uit studenten uit alle hoeken van de universiteit. Het concept uitwerken. Een manier van werken opzetten. Financiering rondkrijgen. Maar vooral iets starten dat elke unief nodig heeft: een sterke, onafhankelijke, gedurfde en onderzoekende studentenpers.

Voor ik *dwars* heb opgericht, was ik hoofdredacteur van *De Gans*. Toen we eind vorige eeuw merkten dat de drie Antwerpse universiteiten zouden fuseren, wilden we met de studentenpers klaar staan en zelfs voorlopen. In die periode was *De Gans* het enige Antwerpse studentenblad die naam waardig, maar *De Gans* gewoon uitbreiden naar de andere campussen in Antwerpen leek ons geen goed idee. Er was een frisse wind nodig. We doekten *De Gans* dus op en begonnen met een nieuw project: *dwars*.

Waar was de eerste redactie van *dwars* gevestigd?

In het eerste jaar beschikten we nog niet over een redactielokaal. De zoektocht hiernaar verliep niet zo vlot als gehoopt. We vergaderden vaak in lokalen van de unief, of op café natuurlijk. Vanaf het tweede jaar hadden we onze plek gevonden, en zaten we op de zolder van het universitair gebouw op de hoek van de Lange Nieuwstraat en de Sint-Jacobstraat. Dat verouderd zolderappartement met dik bruin vast tapijt (en meestal met werkende elektriciteit) was de perfecte uitvalsbasis.

Op welke manier blijkt u terug op *dwars*?

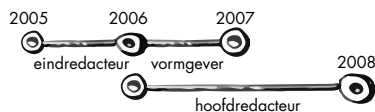
Ik kan me mijn tijd aan de unief niet inbeelden zonder die ervaring. De studentenpers bracht me in contact met medestudenten uit zoveel verschillende richtingen, afkomstig van alle campussen. Het heeft mijn blik enorm verruimd en heeft me ook vrienden voor het leven opgeleverd.

Wat is de leukste herinnering die u hebt aan uw *dwars*periode?

Ongetwijfeld de startup-sfeer van de beginjaren!

Ciska Hoet

directeur van RoSa en
cultuurjournalist in bijberoep

Waar was de redactie van *dwars* gevestigd tijdens uw dwarse periode?

Toen ik begon zaten we op een zolder in de Lange Nieuwstraat. Daarna hebben we zelfs even geen lokaal gehad en vergaderden we in de Agora. Uiteindelijk kregen we een kot op het gelijkvloers in een gebouw op de Paardenmarkt.

Hoe heeft *dwars* u geholpen te bereiken

waar u nu staat? De rijkdom zit volgens mij vooral in het feit dat *dwars* een speeltuin is waarbinnen je helemaal vrij bent om te experimenteren. Het is er ook niet erg om af en toe stevig te falen en op je bek te gaan – iets wat je op de arbeidsmarkt niet zomaar kan veroorloven. Achteraf gezien hebben we geregeld ook extreem slechte artikels gepubliceerd. Maar precies daarin schuilt de leerschool en dat is goud waard.

Hoe kijkt u terug op uw tijd bij het studentenblad?

dwars blijft een van de leukste dingen die ik ooit gedaan heb: de juiste combinatie van ernst, ambitie, plezier, vriendschap en het gevoel dat je met iets bezig bent dat ertoe doet.

Vito Adriaensens

assistent-professor en gast-
onderzoeker aan de film-
afdeling van Columbia
University, New York en
post-doctoraal onderzoeker
aan UAntwerpen

Hoe kijkt u terug op uw tijd bij *dwars*?

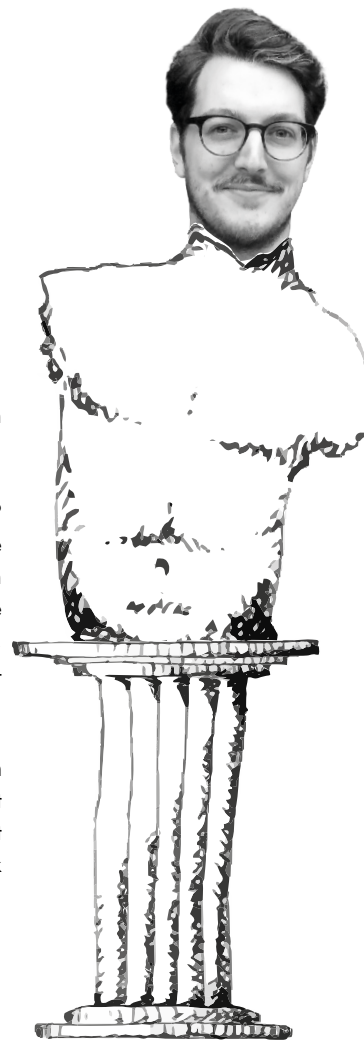
Met een telescoop, bij voorkeur, aangezien het meer dan tien jaar geleden is.

Aan welke artikels heeft u zoal meegewerkt?

Ik was een "vliegende reporter", zoals ze dat toen besloten te noemen. Zo verzorgden Sam De Wilde en ik "Extra Cathedra", de voorloper van het huidige "Proffenprofiel", en ik zorgde ook nog voor een aantal recensies en losse artikels.

Hoe heeft *dwars* u geholpen te bereiken

waar u nu staat? Het heeft me geleerd dat Luc Herman (docent Engels) *Queen* verkiesst boven *Duran Duran*, en dat was al wat ik wou weten. ☐

Wat voor artikels schreef u bij *dwars*?

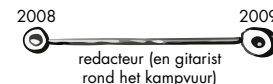
Mijn favoriete artikels schreef ik voor de rubriek "Meeloper". Daarin ging ik telkens een dag een bijzondere opleiding volgen: de Modeacademie, de priesteropleiding in Brugge, klassiek ballet, politieeschool, enzovoort. Dat vond ik echt heel leuk. De artikels met het meeste impact waren de Kees-study – over het grote aantal Nederlanders aan de UAntwerpen – en een interview met Bart De Wever toen hij nog kandidaat-burgemeester was. Die stukken werden geciteerd in onder andere *Vrij Nederland* en *De Standaard*.

Uit hoeveel personen bestond de *dwars*redactie in uw tijd?

Een twintigtal personen, plus op freelance basis de latere stadsdichter Maarten Inghels die een column had en de fantastische cartoonist JangoJim.

Herinnert u zich een leuke anekdote uit uw *dwars*periode?

Toen ik net gestart was als hoofdredacteur had de rector mezelf en mijn adjunct Floris uitgenodigd. We werden om 10u verwacht op het rectoraat. Om kwart voor tien werd ik door Floris wakker gebeld, ik ben toen ongewassen naar de Stadscampus gefietst. Daar aangekomen belde ik Floris met de vraag waar ik exact moest zijn. Bleek het rectoraat op Campus Middelheim gevestigd te zijn. Ik heb de rector dus nooit gesproken.

Aan welke artikels heeft u zoal meegewerkt?

Allerhande artikels, ik herinner me een samenwerking met alle studentenbladen van Vlaanderen waarbij ik een satirisch stuk schreef over de gevaarlijkste alumnus van onze universiteiten.

Wat heeft *dwars* u bijgebracht?

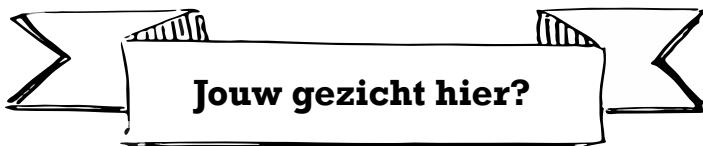
Het proeven van het journalistieke leven is geen slechte keuze gebleken gezien het verloop van mijn carrière.

Wat is de leukste herinnering die u heeft aan uw tijd bij *dwars*?

Wat ik me nog heel goed herinner is een ietwat onwennige uitstap naar een karaokebar met de hele redactie; dit met onuitgegeven duetten en versies van bekende hits tot gevolg.

Wil je artikels lezen van deze of andere (oud-)dwarsers? Het volledige archief vind je terug op onze website: www.dwars.be ■

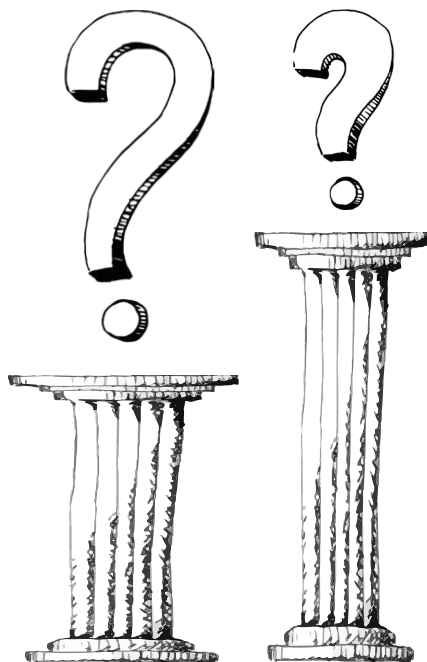

Heb je oog voor taal, beeld, lay-out, PR, social media of IT en wil je je skills naar een hoger niveau tillen?

Kom dan ons team versterken!

Mail naar contact@dwars.be of schuif woensdag aan om 20u op Kleine Kauwenberg 22

**BO
ZAR**

A FESTIVAL
DEDICATED TO
THE NEW WAVE OF JAZZ

4TH STREAM

30.11 & 01.12.2018

THE HEADHUNTERS (US)
MDCIII (BE)
SHNTZL (BE)
JAMESZOO QUINTET (NL)
SOWETO KINCH (UK)
JAMES BRANDON LEWIS TRIO
FEAT ANTHONY PIROG (US)
DINOSAUR (UK)
THIEFS (US)

CENTRE FOR FINE ARTS
BRUSSELS

PALEIS VOOR SCHONE KUNSTEN
BRUSSEL
PALAIS DES BEAUX-ARTS
BRUXELLES

Rue Ravensteinstraat 23
1000 Brussels
+322 507 82 00 / bozar.be

BOZAR.BE/4THSTREAM
FACEBOOK.COM/BOZARJAZZ

Image ©Gaurab Thakur

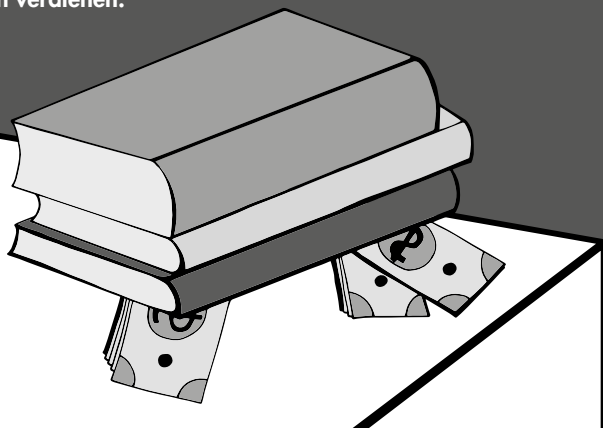
Student@work

bekend bij de student?

de do's en don'ts voor jobstudenten

tekst: Charlotte Bourguignon ■ beeld: Camille van Landegem en Stine Moons

Als student heb je waarschijnlijk wel gehoord van Student@work, de applicatie die je toont hoeveel je in een jaar mag werken. In 2017 voerde de Belgische overheid een grote verandering door in dit systeem. Vanaf dat moment konden studenten 475 uur werken in plaats van 50 dagen. Dit maakt dat ze ook halve dagen of zelfs enkele uren ingezet kunnen worden en zo makkelijker meer kunnen werken. Hoewel dit een positieve verandering was voor menig werkend student, bleek Student@work toch een doorn in het oog van velen. De applicatie is niet altijd even duidelijk, waardoor veel jongeren met vragen blijven zitten over hoeveel ze nog mogen werken, verdienen en wanneer ze dit precies mogen verdienen.

Als student mag je 475 uur per jaar werken aan een verminderde belastingheffing. Mooi meegenomen, maar er zijn wel enkele addertjes — of regeltjes — onder het gras waarmee je rekening moet houden, indien je niet in de problemen wilt komen. Je kan al deze regels terugvinden op de website van Student@work, maar deze blijkt toch vaak verwarrend te zijn. Aangezien het eind van het jaar in zicht is en je misschien wel bijna aan je 475 uur zit, bezorgen wij je alvast een infographic die voor duidelijkheid kan zorgen.

475 uur per jaar

Als student betaal je gedurende deze 475 uur slechts 2,71 procent belastingen, waardoor je nettoloon bijna hetzelfde blijft als je brutoloon. Niets houdt je tegen om meer te werken, maar wanneer je deze grens overschrijdt, zal je wel belastingen betalen zoals een gewone werknemer. Dat is meestal 13,07 procent. Je kindergeld verliezen doe je in dit geval niet, dat staat hier namelijk los van. Vraag ook even na bij je werkgever of die het toelaat jou te laten werken aan het verhoogde belastingtarief. Zij moeten namelijk ook wat meer betalen en niet iedere werkgever staat dit toe.

240 uur per kwartaal

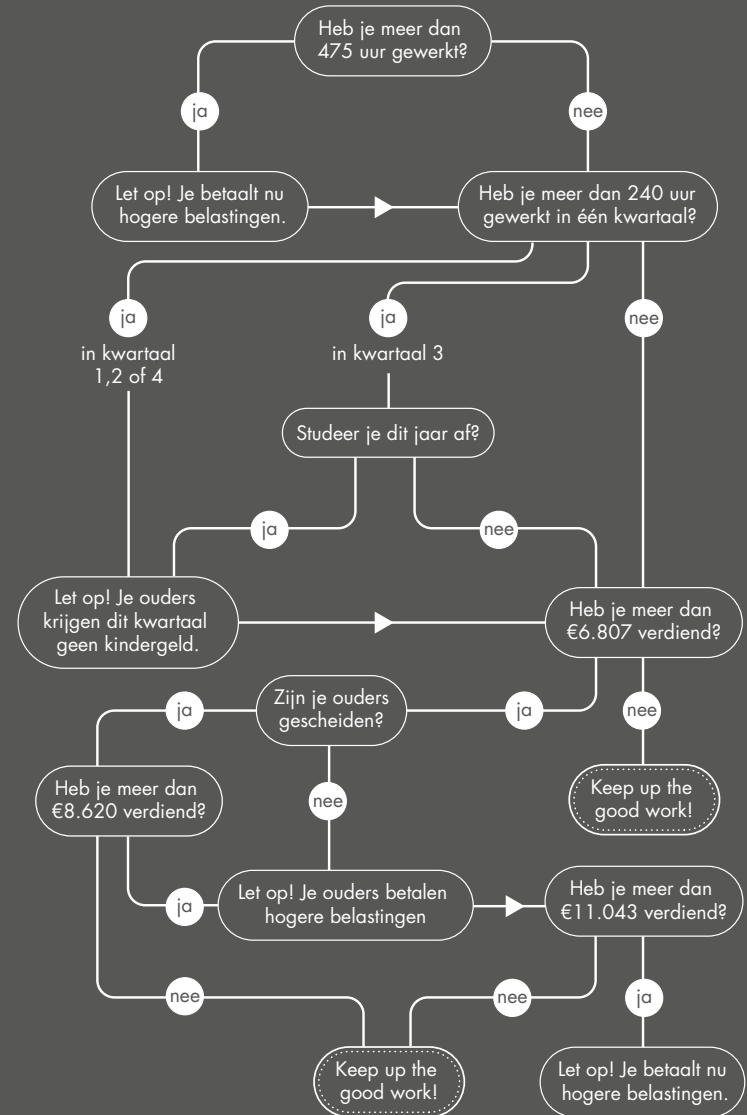
Hier komt het eerste addertje onder het gras. De 475 uren die je mag werken in een jaar, moet je wel goed onderverdelen in kwartalen. Zo mag je maar 240 uur werken per kwartaal. Op deze regel zijn twee uitzonderingen waar je rekening mee dient te houden: in het derde kwartaal (dit zijn de maanden juli, augustus en september) mag je de 240 urenregel overschrijden. Met andere woorden: je mag zoveel werken als je wilt (maar blijf onder de 475 uur als je geen extra belastingen wilt betalen). Men wil zo de studenten stimuleren om tijdens de zomervakantie een studentenjob uit te oefenen.

De tweede uitzondering geldt voor studenten in hun afstudeerjaar. In het jaar dat je afstudeert mag je namelijk niet over die 240 uur gaan in het derde kwartaal. Ga je er toch over, dan verliezen je ouders jouw kindergeld voor dat kwartaal. Als je het volgende kwartaal weer mooi onder de 240 uur blijft, krijgen je ouders terug kinderbijslag.

Wat mag je verdienen?

Ook hier zijn regels aan verbonden die afhangen van de fiscale situatie van je ouders. Zijn je ouders gehuwd? Dan mag je maximaal 6.807 euro verdienen op een jaar tijd. Zijn je ouders gescheiden? Dan mag je meer verdienen, namelijk 8.620 euro. Zolang je als student niet meer verdient en je jezelf niet inlaat met bijvoorbeeld zwartwerk, zit je goed en kom je niet in de problemen. Ga je er toch over? Dan ben je niet meer 'ten laste' van je ouders en betalen zij meer belastingen. Dat betekent niet dat je zelf meer belastingen begint te betalen, daarvoor ligt het maximum op 11.043 euro.

De overschakeling van 50 dagen naar 475 uur was alvast een goede aanpassing. Als je nu maar drie uurtjes werkt ben je immers geen hele dag kwijt. Toch lijkt het systeem vaak ingewikkeld en zijn er uitzonderingen en extra regeltjes waar je rekening mee moet houden. Wil je absoluut zeker zijn dat je niet in de problemen komt met je attest? Je kan Student@work steeds via hun website contacteren met al je vragen. Download ook zeker de applicatie, dan kan je steeds checken hoeveel uren je nog mag werken. Zo voorkom je hopelijk een onaangename verrassing. ■

think before you post

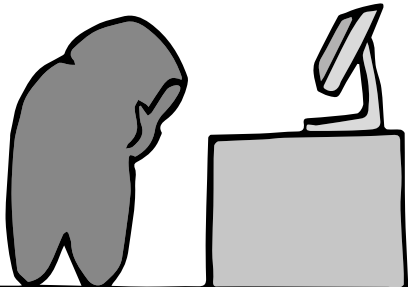
online seksueel grensoverschrijdend gedrag onder jongeren

tekst: Maxene Willems ■ beeld: Alex Noels en Maxene Willems

Onze universiteit levert onderzoek van de bovenste plank, zo bewijst de Vlaamse PhD-cup. De helft van de finalisten vertegenwoordigde namelijk de Universiteit Antwerpen. Halve-finaliste Kathleen van Royen voltooide in 2017 haar doctoraat over seksueel grensoverschrijdend gedrag bij jongeren op sociale media.

monitoring van socialemediagedrag

De grondslagen van haar doctoraatstudie werden gelegd binnen een groter overkoepeend project, AMiCA (*Automatic Monitoring for Cyberspace Applications, nvdr.*). Dit was een groot project om verschillende kritieke situaties, waarmee jongeren op sociale media in aanraking komen, automatisch te monitoren. Dit kon gaan over cyberpedofilie, zwaar pestgedrag of zelfs suïcidale berichten. Het was de bedoeling om het werk van de moderators te verlichten door alarmerende situaties op te sporen aan de hand van automatische tekst- en beeldanalyse.

AMiCA sprak Kathleen meteen aan en zij richtte zich op het seksueel getinte grensoverschrijdend gedrag op sociale media. "Mijn onderzoek was niet specifiek gericht op het onderzoeken van de socialenetwerksites, maar wel op hoe jongeren sociale media gebruiken en welk grensoverschrijdend gedrag ze hierop tegenkomen", legt ze uit. Voor de meerderheid was dit op Facebook. Ondertussen is hier wellicht een kleine verschuiving in, aangezien het onderzoek drie jaar geleden plaatsvond.

de grenzen voorbij

Het seksueel grensoverschrijdend gedrag werd dus onder de loep genomen. Kathleen werd een aantal jaar terug gechoqueerd door een toenmalige oprichting van zogenaamde 'hoerenpagina's'. "Op Facebook werden er toen openbare pagina's opgericht met onschuldige foto's van meisjes. Die pagina werd dan gedoopt als 'de hoeren van Antwerpen' of 'de hoeren van Brugge'. Facebook greep niet meteen in door de pagina's te verwijderen", vertelt ze.

"Dit seksueel getint online gedrag gaat de sociale limieten voorbij. Ik wou weten hoe dit zich kan ontwikkelen en hoe dit voorkomen kan worden." Het was cruciaal in het onderzoek om de stem van de jongeren mee te nemen. Daarnaast werd nagegaan wat de rol kan zijn van sociale media ter preventie, detectie en respons op zo'n soort gedrag van jongeren.

Om dit te analyseren deed Kathleen enerzijds kwalitatief onderzoek, zoals interviews in focusgroepen. Anderzijds wilde ze door middel van bevragingen meten hoe dit zich manifesteerde. Later probeerde ze de jongeren ook te sensibiliseren in hun postgedrag, door een 'denk na voor je post'-bewustwording bij hen te testen.

preventie en reactie

Sociale mediasites kunnen echt een rol hebben om preventief in te grijpen, door te werken met pop-up berichtjes, stelde Kathleen vast. "Niet alleen voorkomend, maar ook reactief kan er ingegrepen worden. Momenteel reageren ze erg weinig als er een melding wordt gemaakt van ongepast gedrag", aldus Kathleen. "Wij hebben gezien dat dit in maar een derde van de gevallen gebeurt. Wij – en natuurlijk de jongeren ook – waren hier erg misnoegd over. Ik kan begrijpen dat de moderators een enorme overload aan werk hebben", gaat ze verder, "Hier kunnen echter de automatische detectiesystemen van pas komen, die AMiCA ontwikkelde."

“ Sociale mediasites zouden meer moeten doen om jongeren te beschermen.

Deze systemen kunnen grensoverschrijdende inhoud opsporen en zo kan die overload aan meldingen geminimaliseerd worden. Op deze manier kan er een onderscheid gemaakt worden tussen welke boodschappen prioritair ongepast zijn en welke onmiddellijk verwijderd moeten worden.

Sociale mediasites zouden meer moeten doen om jongeren te beschermen, vindt de doctoranda. Zo kunnen ze preventief grensoverschrijdende berichten detecteren en jongeren doen stilstaan bij de gevolgen van hun post door middel van een melding. "Je kan dit vergelijken met een paswoordfeedback, die aangeeft hoe sterk je wachtwoord is. Zo krijg je voordat je op 'enter' drukt een melding." Een bedenking hierbij is dat dit toch gepost kan worden. "We kunnen natuurlijk niet beginnen te censureren, maar we kunnen ze wel laten stilstaan bij wat ze posten, om hun impulsiviteit te doorbreken", licht ze toe.

geen vrij spel

"Vaak hebben jongeren het gevoel dat ze in hun eigen wereld zitten, maar ze moeten beseffen dat er ook op sociale media normen gelden. Het is geen *freezone*, er iets gemeens zeggen is even kwetsend als wanneer je het zegt in iemands gezicht", zegt Kathleen. De bedoeling is om op de juiste plaats en op het juiste moment de jongeren extra na te laten denken. Kathleen verwacht niet dat Facebook dit direct zal gebruiken. ➡

Ketnet Community of Messenger Kids, waarop kinderen een profiel kunnen aanmaken, zouden dit daarentegen eerder kunnen implementeren. "Zo kunnen we samen werken aan de bewustwording van kinderen", legt ze uit. "Het is geen omgeving waar je zomaar alles kan doen en iedereen kan kwetsen. De *look* en *feel* van de sites zouden ook aangepast kunnen worden om meer empathie op te wekken." Dit kan via *nudging* – mensen in een bepaalde richting sturen – bijvoorbeeld door bepaalde kleuren te gebruiken. "En een algoritme dat empathie opwekt, alhoewel dat misschien een beetje dromerig klinkt. Een ander voorbeeld van zo'n *nudge* kan zijn dat je positieve, empathische boodschappen vaker laat zien."

proef op de som

Eerst werd er met jongeren samengezeten om te praten over wat zij tegenkwamen op sociale media en wat zij van Facebooks acties verwachten. Vervolgens werd er een bevraging gedaan bij meer dan duizend jongeren van elf tot en met negentien jaar. Eén vraag was of zij iets ongewenst, seksueel grensoverschrijdend hadden meegemaakt de afgelopen zes maanden en of zij dat hadden gemeld.

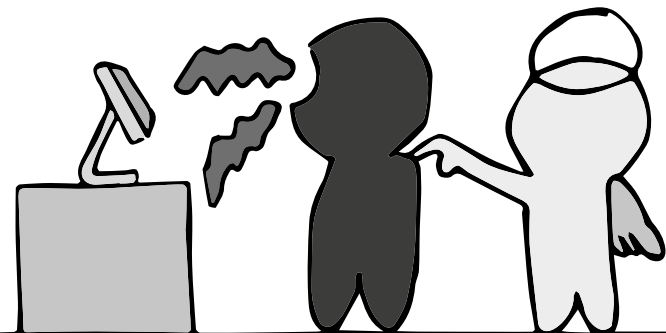
Uit die informatie kwam naar voren dat jongeren wel hun autonomie willen behouden, maar anderzijds vragen om meer na te denken voor het posten. "Vanuit deze piste zijn we gekomen tot de pop-upboodschappen en hebben we hiermee een experiment gedaan", verklaart de doctoranda. "We hebben een situatie opgesteld, waarbij zij op een neppe sociale netwerksite zaten en dan lokten we grensoverschrijdend gedrag uit, waarop een pop-upberichtje getoond werd."

Het bleek dat dit wel degelijk een effect had. De jongeren apprecieerden dit, maar op lange termijn vonden ze die herhaling wel wat vervelend. "Er circuleerden drie soorten pop-ups", aldus Kathleen. "Een eerste was het feit dat er iemand meekijkt. Dit was zeer effectief. Hun ouders konden zo bijvoorbeeld meekijken naar wat zij deden. Als tweede werd er als waarschuwing gegeven 'dit bericht kan kwetsend zijn, ben je zeker dat je dit wil posten?'. Het laatste was dat anderen het bericht zouden afkeuren."

voorstel van verzet

Er was een daling te zien in het aantal jongeren dat de intentie had om die zaken te posten. Dat is absoluut een fantastische vaststelling. "Bij websites waar ook spelletjes worden gespeeld met chatruimtes, ben je natuurlijk nog anoniemer en wordt de drempel lager om zomaar te zeggen wat er in je opkomt. Dit bevordert zo'n soort gedrag. Socialenetwerksites werken dit in de hand en moeten daarom ook deel van de oplossing zijn."

Kathleen is ervan overtuigd dat websites zo'n gedrag kunnen counteren. "Door de triggers aan te pakken, kunnen we het proces omkeren, zodat jongeren zich minder anoniem voelen, meer controle ervaren en beseffen wie er allemaal meekijkt." ■

Humans of UAntwerpen

tekst: Tim Vermeiren ■ beeld: Lukas Stevens

Kunstenaar of topsporter, bejaarde of ondernemer, geen enkele soort ontspringt de dans. Je wordt op een dag wakker met de intense drang om je bij de Universiteit Antwerpen in te schrijven. Het gevolg: zoveel vreemde vogels dat het uitzonderlijk wordt om normaal te zijn. Elke maand zetten wij een bijzondere student in de kijker.

De meeste studenten krijgen al eens een complimentje voor een geslaagde paper, een goede vraag, een leuk koffeestje of desnoods een mooi geatte pint, maar weinigen krijgen er eentje van een Grammy-genomineerde zanger. Khalid liet niet zo lang geleden weten dat hij de cover van 'Better' door Sarah-Lynn Clerckx (19) geweldig vindt.

Niet dat Sarah-Lynn enkel covers zingt, in Vlaanderen is ze vooral gekend door haar rol als Louise in *Familie*. "Ik ben letterlijk opgegroeid op de set. *Familie* is voor mij al veertien jaar een vast gegeven in mijn leven. Maar ook studeren is iets belangrijks voor mij. Nu ben ik vooral bezig met de praktijk," legt ze uit, "maar ik wil niet alleen voor de schermen werken, het grotere plaatje boeit me evenzeer."

actief acteren

De eerstejaars Communicatiewetenschappen woont in Antwerpen en loopt over van enthousiasme. "UAntwerpen was een logische keuze, ik woon hier graag en hou van hoe het studentenleven en de stad samengaan. Vorig jaar studeerde ik nog Taal- en Letterkunde, Engels-TFL maar dat was niet zo mijn ding. Wel ben ik blij dat ik bij Lingua terecht ben gekomen, ik ben dit jaar zelfs schacht."

Dat enthousiasme is nodig, de creatieve duizendpoot heeft in vele potjes pootjes. Op de vraag of dat dan niet vermoeiend is, reageert ze gelaten. "Ik kan moeilijk nee zeggen tegen een project. Zo ben ik momenteel bezig om samen met studenten van het RITCS in Brussel een serie op sociale media te krijgen en zou ik ook graag terug in het theater werken. Ik wil constant creatief bezig zijn."

pretentieloos pretenderen

Dat ze gekend is, bewijzen haar meer dan vijftigduizend Instagramvolgers, maar zelf relativeert ze dat. "Ik zie wel af en toe bij medestudenten in mijn aula een blik van herkenning, maar iedereen respecteert het feit dat ik hier gewoon studeer. Het zijn vaker de zatte studenten op feestjes die komen vragen om een foto en dat ben ik ondertussen

wel gewend." Toch neemt ze haar acteerwerk wel eens mee in haar dagelijkse leven. Zo doet ze zich soms wat verlegener voor dan ze eigenlijk is. "Eigenlijk ben ik echt een extravert persoon, maar je krijgt nogal snel het verwijt dat je een hoge dunk van jezelf hebt. Ik heb dus geleerd om me, zeker bij nieuwe mensen, wat op de achtergrond te houden" vertelt ze. Het is echter uitgesloten dat we Sarah-Lynn enkel op de achtergrond zullen zien. De energie waarmee ze zich op haar projecten stort, bewijst dat voor haar expressie een uitdrukkelijke noodzaak is. ■

proffenprofiel

Ching Lin Pang

Het proffenprofiel toont professoren zoals je ze nog nooit zag: als mensen. *dwars* stelt de vragen die bij menig student al jaren door het hoofd spoken, maar die hij zelf niet durft stellen. Professor Ching Lin Pang is antropologe en hoofddocente aan het departement Vertalers en Tolken, en Sociale Wetenschappen aan de KU Leuven.

U werkt aan het departement Vertalers en Tolken en bent verantwoordelijk voor Chinese taal en cultuur. Was dit de carrière waarvan u als kind droomde? Ik heb er lang op moeten wachten,

maar na vele omzwervingen ben ik nu beland waar ik thuishoor. Ik heb een baan die me helemaal op het lijf geschreven is. Als kind was ik altijd elders met mijn gedachten, vaak het hoofd voorovergebogen in de boeken. Later, als antropologe, heb ik geleerd om naast het verstand en de reflectie ook mijn zintuigen te gebruiken: aandachtig kijken, luisteren, voelen en ruiken. Toen ik in 2010 geheadhunt werd door het HIVT (Hoger Instituut Vertalers en Tolken) – dat vanaf 2013 deel uitmaakt van onze universiteit – voor een deeltijdse functie om de vakgroep Chinees te versterken, heb ik meteen toegezegd. Dit was de uitgelezen kans om mijn visie te realiseren: studenten met Chinees als C-taal (zeg maar specialisatietaal) een opleiding aanbieden in de Chinese taal en cultuur met een focus op de he-

dendaagse Chinese samenleving, aangevuld met verblijf in China. Deze strategie heeft vruchten afgeworpen. We hebben dit jaar een recordaantal eerstejaarsstudenten.

Is er iets dat u zeker nog wil bereiken in uw academische carrière? Natuurlijk! Ik heb geenszins het gevoel dat ik 'gearriveerd' ben. Ik zal dat gevoel nooit hebben, omdat ik vind dat het leven een onophoudelijk leerproces is. Ik ga er altijd van uit dat het beste nog moet komen. Op het vlak van onderwijs wordt vanaf volgend academiejaar in ons departement een master tolken Chinees aangeboden, wat een unicum is in Vlaanderen. Op het vlak van onderzoek heb ik nog vele ideeën en projecten. Bovendien wil ik mijn brugfunctie tussen culturen blijven uitbouwen in de twee richtingen: onze studenten meer inzicht geven in China, maar andersom ook Chinese studenten de kans bieden om meer te leren over Europa.

U schrijft veel over de hedendaagse ontwikkelingen in Azië, met een specifieke focus op China. Als u één vooroordeel of misverstand over dit land en haar bevolking de wereld uit kan helpen, welk zou dat zijn? Een gulden advies: "Ga naar China!" De kans is groot dat je niet alleen terugkomt met een andere kijk op China maar ook met inspiratie. China vertegenwoordigt niet alleen het verleden, maar belichaamt ook het heden en de toekomst. Kunstenaars zoals Magnum-fotograaf Christopher Anderson hebben het begrepen, zo ook het schrijversduo Peter Hessler en Leslie T. Chang.

Wat is u het meest bijgebleven uit uw studententijd? Aan de KU Leuven, toen ik Sinologie studeerde, niet veel. Ik was toen een bang, braaf en bedeesd meisje. Later als masterstudente aan de Universiteit Californië, Berkeley, heb ik een soort van *rite de passage* meegemaakt, zeg maar een existentiële ontwakking. Vooral het gevoel van vrijheid, openheid en respect voor diversiteit zijn me bijgebleven.

Hoe ziet uw ideale vakantiedag eruit? Een zonnige herfstdag: tijd en ruimte hebben om mooie dingen te zien op een kunstbeurs, museum of galerie. Verder nog een lange wandeling of iets lekkers maken én verorberen met mensen die me dierbaar zijn.

“Ik zal nooit het gevoel hebben dat ik gearriveerd ben, het leven is een onophoudelijk leerproces.

Met welke overleden persoon zou u wel eens een tafeltje willen delen? Ik zou graag ontbijten met Deng Xiaoping. Ik zou hem vragen wat hij vindt van de spectaculaire opkomst van Shenzhen: een onooglijk vissersdorpje dat uitgroeide tot een stad van de toekomst. En dit in minder dan vier decennia, tien jaar eerder dan zijn oorspronkelijke planning van vijftig jaar. Ik zou hem ook willen vragen wat hij vindt van de banlieues in Parijs en de migrantenwijken in Brussel. In zijn jonge jaren heeft hij de kans gehad naar Parijs te gaan, waar hij werkte als een bescheiden fabrieksjongen in een buitenwijk van Parijs. Zijn verblijf in Parijs is doorslaggevend geweest voor zijn levenslot als staatsman van China. Bij het ontbijt zou ik zeker croissants bestellen, omdat hij sinds zijn jeugd in Parijs een voorliefde heeft ontwikkeld voor deze ‘koehoornvormige broodjes’ (牛角面包).

Heeft u een guilty pleasure? Ja, meerdere. Ik vind het bijvoorbeeld geweldig om voluptueuze bloemboeketten te kopen, vooral in de herfst en de winter als het buiten donker en kaal is.

Wat is het meest pakkende boek dat u recent gelezen hebt? Ik lees weinig fictie, maar des te meer kunstboeken en catalogi. *Kina före Kina* (China voor het China werd) is een geweldige catalogus over Chinese kunst uit het stenen tijdperk aan de Gele Rivier.

Als u een bucketlist had, welke vijf dingen zouden er dan opstaan? Ik functioneer op geheel andere wijze. Mijn lijst van verlangens is niet gebeiteld in steen. Ik probeer ten volle te leven en de rest komt – ten gepaste tijde – vanzelf. Alles waarvan ik als kind droomde, is grotendeels uitgekomen. Hoog tijd om des te harder te dromen.

Tot slot nog paar korte vragen. Groenten of fruit? Fruit, want zoeter en hapbaarder.

Boek lezen of tv kijken? Boek, omdat tv te veel lawaai maakt.

Ochtendvogel of nachtraaf? Ochtendvogel. Dan is de dag nog jong, vol mogelijkheden en de geest fris.

Als u één van uw zintuigen zou moeten opgeven, welk zou dat dan zijn? Dat zou verschrikkelijk zijn. Ik wil geen enkel zintuig opgeven omdat ze één geheel vormen en dus ondeelbaar zijn. Als ik er dan toch een moet opgeven, misschien de reukzin, omdat geur in de moderne maatschappij meer en meer ge-neutraliseerd wordt. ■

dekt de vlag de lading?

naamswijzigingen binnen faculteiten

tekst: Maxene Willems ■ beeld: Blomme De Geest

De Universiteit Antwerpen gaat vooruit, groeit. Haar faculteiten groeien mee en soms hoort daar een naamsverandering bij. Letteren en Wijsbegeerte behoudt voorlopig haar naam, maar Toegepaste Economische Wetenschappen werd opnieuw gedoopt. Koen Vandenbempt is sinds oktober decaan en weidt uit over zijn hernoemde Faculteit Bedrijfswetenschappen en Economie.

Bedrijfs-
wetenschappen
en Economie

Bij Letteren en Wijsbegeerte werd begin november de mogelijke verandering voorlopig *on hold* gezet. De studenten van de faculteit lieten via een enquête weten dat ze het behoud verkozen boven de wijziging. Ook waren de professoren niet allemaal akkoord met een mogelijke wetenschappelijkere versie van de naam en bovendien gebruiken andere universiteiten dezelfde naam voor de faculteit die identieke studierichtingen bevat. Extra kosten die daaraan verbonden waren, spanden de kroon en vandaag blijft de term 'Letteren en Wijsbegeerte' de vlag zwaaien.

Toegepaste Economische Wetenschappen veranderde echter wel van kostuum en werd in een meer internationaal pak gegoten: welkom Faculteit Bedrijfswetenschappen en Economie (FBE). Kersvers decaan Koen Vandenbempt vertelt ons waarom er gekozen werd voor deze modificatie.

"De naamsverandering drong zich op om twee redenen. De eerste reden is dat onze faculteit al heel lang internationaal actief is. Ik denk dat wij daarin een voortrekkersrol hebben binnen de UAntwerpen", steekt Vandenbempt van wal.

"In mijn vorige mandaat heb ik vastgesteld dat onze vorige benaming achterhaald is tegenover zijn Engelse variant: *Faculty of Applied Economics*. Deze vertaling appelleerde voor buitenstaanders te veel aan de Engelse vertaling van de hogescholen, wat ons een verkeerde connotatie gaf."

"De tweede reden is dat *Economics* in onze naam stond", gaat hij verder. "Bij ons is het een evidentie dat in FBE alle studenten, in alle richtingen, een zeer stevige basis economie krijgen. Maar dat hoeft niet zo te zijn in het buitenland. Zeker in Angelsaksische landen zien we dat daar een *School of Economics* is en een *School of Management* die eigenlijk losstaan van elkaar. Daardoor moesten we herhaaldelijk uitleggen dat we ook Management en Business hebben binnen onze faculteit."

"Het was daardoor evident dat we in onze naam duidelijk moesten maken dat wij voor meerdere elementen staan", aldus de decaan. "Dat is ook een betere weergave van het portfolio dat we hebben en de opleidingen die wij geven. Nu hebben we een vlag die de lading beter dekt."

Wanneer je naar het Engels vertaalt, kom je uit op *Business and Economics*, dat klinkt goed op internationaal vlak. "Voor ons is dat internationale aspect cruciaal", bevestigt Vandenbempt. "Wij als faculteit hebben internationale accreditaties, daarvoor moet je een universeel profiel hebben. Ook willen we onze studenten een opleiding geven waarin ze enorm veel exposure hebben aan het buitenland."

Ik denk dat dat gewoon deel is van wat wij doen, zeker als je ziet waar onze afgestudeerden terecht komen. Dit leert onze studenten omgaan met diversiteit, wat uiteraard een elementair deel is van de opleiding."

Iedereen kent Erasmus, bij FBE voegen ze daar *summer schools* aan toe. "Wij spitsen daar specifiek op toe en zetten er middelen voor in om de studenten te stimuleren", legt de decaan uit. "Enerzijds bezoeken wij andere landen, anderzijds zijn er de *non degree programs*, waarvan wij de gastinstelling zijn."

"Onze studenten hebben veel exposure naar het buitenland en dat leert hen omgaan met diversiteit, wat uiteraard een elementair deel is van de opleiding."

Er worden een aantal zomerscholen die georganiseerd worden. "Bijvoorbeeld in China: waar ze lezingen krijgen en Belgische bedrijven bezoeken. Zo kunnen ze ontdekken hoe er daar business gedaan wordt. Ook is er de samenwerking met het *Goa Institute of Management*. Daar worden Antwerpse en Indische studenten samengebracht om in een multiculturele setting een business-probleem op te lossen."

FBE is redelijk ambitieus en wil groeien, geeft de decaan aan. "Net zoals de rest van de universiteit zijn er hier uitdagingen waardoor wij permanent moeten innoveren. Wat voor onze faculteit een specifiek aandachtspunt is, is dat we met een relatief groot aandeel van collega-proffen zitten die bijna op emeritaat gaan. En dat betekent dat, zeker als je tien jaar verder kijkt, er een nieuwe garde zal lesgeven. Dit is een grote uitdaging, maar biedt ook nieuwe kansen", bedenkt Vandenbempt.

De toekomst ligt open voor de faculteit met deze nieuwe naam. "Wij zien ook dat de studenten van onze faculteit zeer gewild zijn op de arbeidsmarkt. We vinden bijvoorbeeld minder studenten die willen doctoreren", stelt de decaan vast. "Bedrijven zijn al op onze studenten aan het jagen in de bachelorjaren. We moeten ervoor blijven zorgen dat er ook een doorstroming is naar ons doctoraatsprogramma en op deze wijze de kennisontwikkeling verzekeren", zegt Vandenbempt. "Onze richting moet relevant en boeiend blijven. Grote bedrijven als Google kunnen al aanwerven in het secundair onderwijs. Dat dwingt ons als faculteit om heel goed na te denken over hoe wij toch een meerwaarde kunnen bieden met internationalisering als centrale component."

De naamswijziging biedt kansen, bij deze faculteit alleszins. "De nadelen vallen heel goed mee: soms verspreek iemand zich eens tijdens een vergadering", aldus de decaan. "We gaan er echter vanuit dat die kleinigheden er vanzelf wel uit zullen groeien (*lacht*)."

tekst: Tino Mourik ■ beeld: Suzanne Roes

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet *dwars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie het begrip 'kabberdoes'.

Om maar met de deur in huis te vallen: een kabberdoes, of *kabberdoeske* in de Vlaamse spelling, is een hoerenkot. Zoveel directheid had je misschien niet verwacht, maar we konden niet anders. Een bordeel zet immers ook altijd alles wat je over de inhoud wil weten meteen op display.

Nu is het overigens niet zo dat een bordeel alle inhoud aan het woord kabberdoes geeft. Het betekent ook nog iets anders, namelijk een slecht aangeschreven kroeg. Of een kroeg slecht was, werd bepaald door een regeling die Napoleon in het leven had geroepen. In deze regeling deelde hij de herbergen, ofwel cabarets, in zijn land op in twaalf kwaliteitscategorieën. De laagste categorie in deze opdeling noemde hij "*cabaret douze*", een woordencombinatie waar ons *kabberdoeske* vandaan komt.

Je zou je kunnen afvragen waarom een keizer zich bezighield met het categoriseren van alle herbergen in zijn land. Misschien vraag je je ook wel af of Napoleons penis weleens een dergelijk etablissement aan de binnenkant heeft gezien. Terechte vragen, alleen kunnen er over de tweede vraag lastig uitspraken worden gedaan. De eerste daarentegen is zeker een goede vraag, maar een die het regelresumé van de kleine generaal zelf al beantwoordt. Diezelfde Napoleon is ook verantwoordelijk voor het kadaster, ons meetsysteem, je achternaam en zo kan je nog wel even doorgaan. Een echte regelfreak dus.

Die regelfreak schuilt ook in ons. Het ongegeneerd categoriseren van onze hedendaagse horeca doen we nog altijd, al is het maar om onze arme medestudenten te redden van slechte koffie. De zin, aangesterkt met de gebruikelijke superlatieven en vergelijkingen, rolt ondertussen waarschijnlijk al over je tong: "Die koffiebar moet je echt vermijden, het levenloze drabje dat daar wordt geserveerd, zou ik mijn plant nog niet geven!" Met die uitlating schuift de koffiebar vervolgens langzaam naar de onderkant van de onofficiële koffiebarranking, om nooit meer binnengelopen te worden. Napoleon zal trots op je zijn.

Maar goed, genoeg over koffie, je wilt natuurlijk weten of het woord zelf in de kabberdoes nog bekend is. In dat geval wordt het hoog tijd om eens een veldonderzoek uit te voeren. ▀

nachtkamer

We verliezen de waanzin van de nachten op de donkere bodem van achtergelaten koffie

Het is onduidelijk wie welke fase van uitputting uitdaagde
landschappen getekend met gedeukte blikken, de muren van de kamer zijn net schuupapier

Wanneer we elkaar niet kunnen zien, trekken we het van de muren af
gaan ermee over elkaars armen, de tranen tussen het stof op de grond

Erosie
we laten het op elkaars lichaam achter

De aanraking licht knippert
en steeds het gesprek verstoort

dissonantie in onze bewegingen

Terwijl een orkest ons op haar hartslag verleidt te dansen struikelen
onze woorden,

We laten ze vallen tussen proppen papier van verhalen die nog niet verteld kunnen worden

Geen enkel leven op aarde dat ons verstaat, zelfs al schreeuwen wij onze harten aan stukken

tekst: Marte Bernaerts ■ beeld: Alex Noels

NIET UITGENODIGD WORDEN VOOR
EEN FEESTJE ALS KINDJE.

VS.

NIET UITGENODIGD WORDEN VOOR
EEN FEESTJE ALS VOLWASSENE.

